

Konferencia Misztótfaluban

A nagy magyar nyomdásznak, Misztótfalusi Kis Miklósnak szülőfalujában, a Szatmár megyei Misztótfaluban emléknapot szenteltünk. Harminc-negyvenen gyűltek össze teológiai professzorok, lekipásztorok. Püspököm, Arday Aladár engem is magával vitt. A szalontai ifjúsági munkáról kellett beszámolnom.

A gyűlés keretében megint felszínre került a „bethánisták” ügye. Ez 1948-ban történt. Heves támadás robbant ki a mozgalom ellen. A sípot főleg szülőfalum új lelkésze fújta. Köztudott volt róla, hogy adminisztratív ügyei nem makulátlanok. Az avasújvárosi lelkész is a támadók közé tartozott, valamint az esperes is. Szándékosan nem írom ki a nevüket. Siratták az egyházat, s mindennek elmondták a „bethánistákat”. A táma-

dás akkor érte el kulminációs pontját, amikor a gyűlésen egy éppen akkor kézhez kapott levélből felolvastam egy magyarországi vezető embernek a nyilatkozatát: „Aki a Bethániát bántja, az Krisztust bántja!” Csak úgy hemzsegték a vádak ellenünk: „Ezek Isten gyermekeinek vallják magukat, honnan tudjuk, hogy üdvösségük van? Miért nem járnak a bálókba és egyéb mulatságokba, amikor az egyházi bálók fontos jövedelmi forrásai az egyháznak?” Én nem is juthattam szóhoz. A legfájdalmasabb az volt, hogy egy különben mélyen gondolkodó teológiai tanár is a támadók táborát erősítette. Bizony megverheti Isten még a gondolkodó egyházi vezetőket is, amint az írás mondja: „Azért bocsátja reájok Isten a tévelygésnek erejét, hogy higgyenek a hazugságnak.” (2Thessz 2,11) Iszonyúan nehéz volt úgy lenni ott egy egész nap, hogy mint egy leprával fertőzöttel, senki sem állott szóba velem. A nagy vihar alkalmával a püspököm már nem volt jelen. Tudom, hogy megvédett volna.

Az egyik legtámadóbb lelkésszel egy lószekéren együtt mentünk haza. Egyetlen szó sem hangzott el közöttünk. Fáradt, levert voltam. Egyetlen szép emlékem mégis maradt. Az áldott emlékü nagy tudós – és az ő nevét ki is írom –, dr. Horváth István, szintén üldözött ember, a neves Karl Barth tanítványa volt talán az egyetlen, aki velünk érzett. Fájdalmas emlékem, hogy elmulasztottam kapcsolatunk kiépítését vele, ezzel a mélyen hívő emberrel. Korai halála előtt szelíden panaszkodott: – Még ti, bethánisták sem látogattok meg...

Isten szeretetének bosszúja nem sokat váratott magára. Pár hónap múltán tudtuk meg, hogy az avasújvárosi lelkipásztor, a nagyon tehetséges, kitűnő teológus Szabó Sándor élete fordulóponthoz érkezett. A Szatmár megyei lelkipásztori közösség tagja volt. Emberileg szólva óriási veszteségnek számított fiatalkori halála.

A viharban újabb gyümölcsöt termett a kegyelem. Éppen a bennünket sokat támadó, végül is Istennel megbékélt esperes magyarországi lelkipásztor fia, Oláh Béla lett az ébredés egyik áldott embere.

Nem vagyunk jelkívánók. Jézus Krisztus a maga személyében elegendő jel nekünk az üdvösségre. Mégis az előbb em-

lítették megtérése még jobban megerősített bennünket abban, hogy ez az Istennek igaz beszéde. Ez az az evangélium, és ez az a Név, mely általa kell nekünk megtartatnunk. (Vö. ApCsel 4,12)

Lőrincz János tudós lelkipásztor atyánkfia feleségének korabeli, dokumentum értékű leveléből idézek: „Olyan jó Jézusért harcolni, érte élni. Azt is megláttuk: a C.E. zászlaja alatt van a helyünk. Tetszett Jézusnak, hogy a maga népévé választson bennünket. Bár igen fájdalmas az egyház romlottsága, és vezetőinek állapota is szomorú, mégis meg kell állnunk. Fel az áramlás ellenében!” (Karászi Ilona)